

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA

din 26 noiembrie 2013

În Cauza Emilian-George Igna împotriva României

(Cererea nr. 21249/05)

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție.
Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Emilian-George Igna împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Corneliu Bîrsan, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Johannes Silvis, Valeriu Grițco, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 5 noiembrie 2013,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 21249/05 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Emilian-George Igna („reclamantul”), a sesizat Curtea la 6 iunie 2005, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de doamna I. A. Igna, avocat în Deva. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna I. Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul a invocat faptul că, la ședința din 3 decembrie 2004, cererea făcută de avocatul său de a consulta probatoriul ce a stat la baza propunerii procurorului de arestare preventivă a fost respinsă de Curtea de Apel Alba-Iulia cu motivarea că probatoriul respectiv privea exclusiv fondul cauzei.

4. La 14 octombrie 2011, președintele Secției a treia a hotărât să comunice cererea Guvernului.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în 1962 și locuiește în Deva.

6. În noiembrie 2004, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Alba-Iulia a început urmărirea penală față de un număr mai mare de persoane, printre care și comisarul șef al Poliției Municipiului Deva și alți ofițeri de poliție, suspectați a face parte dintr-un grup infracțional organizat implicat în practicarea jocului de noroc „alba-neagra”, interzis de lege.

7. În cadrul acestei anchete penale împotriva a unui număr mare de persoane din Deva suspectate a fi implicate în activități de crimă organizată, la 2 decembrie 2004, urmărirea penală a fost extinsă cu privire la reclamant și la alte trei persoane învinuite a fi membri ai unui grup infracțional organizat, faptă prevăzută de Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate. Reclamantul și un alt inculpat erau ofițeri de poliție și, în această calitate, erau de asemenea învinuiți de săvârșirea infracțiunilor de favorizarea infractorului și șantaj. Ceilalți doi inculpați erau învinuiți de săvârșirea infracțiunii de organizare de jocuri de noroc.

8. În seara zilei de 2 decembrie 2004, reclamantul și ceilalți trei inculpați au fost reținuți pentru 24 de ore.

9. Procurorul de caz din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia a formulat o propunere de arestare preventivă pentru 29 de zile. Conform susținerilor parchetului, cei doi ofițeri de poliție au aderat la grupul infracțional în 2003. Aceștia colectau taxe de protecție de la rețeaua care organiza jocuri de noroc în Deva și împrejurimi. În schimbul taxei, aceștia furnizau informații cu privire la raziile planificate de poliție și la cele mai sigure locuri pentru desfășurarea jocurilor de noroc. Așa cum se menționează în mod expres în propunerea de arestare preventivă, aceste acuzații erau întemeiate pe declarațiile victimelor, ale martorilor și ale inculpaților, precum și pe transcrierile interceptărilor telefonice.

10. La ședința din 3 decembrie 2004 în fața Curții de Apel Alba Iulia, avocatul reclamantului a solicitat ca parchetul și instanța competentă a judeca propunerea de arestare preventivă să îi pună la dispoziție probatoriul pe baza căruia a fost formulată propunerea.

11. În opinia avocatului reclamantului, singurele mijloace de probă de la dosar erau declarațiile date de reclamant și de ceilalți trei inculpați reținuți în ziua anterioară, din care nu reieșea nimic incriminator la adresa acestora.

12. Una dintre principalele dovezi incriminatorii ale acuzației era o transcriere a interceptărilor convorbirilor telefonice. Interceptările au fost făcute de poliție în cadrul investigațiilor sub acoperire desfășurate cu privire la întregul grup infracțional. Parchetul a pus transcrierea la dispoziția instanței în timpul ședinței, cu recomandarea ca aceasta să nu fie consultată de apărare. Cererea apărării de consultare a interceptărilor a fost respinsă de instanță cu motivarea că respectivele interceptări priveau fondul cauzei, neavând legătură cu propunerea de arestare preventivă.

13. În pofida cererii exprese a avocatului apărării de a avea acces și la celelalte mijloace de probă menționate în propunerea de arestare preventivă, cum ar fi declarațiile victimelor, ale martorilor și ale celorlalți inculpați, Curtea de Apel Alba Iulia nici nu a răspuns, nici nu a dat vreo explicație cu privire la absența acestora din dosarul cauzei.

14. Avocatul apărării a susținut, în concluziile sale orale, că nu a avut acces la transcrierea interceptărilor convorbirilor telefonice sau la declarațiile incriminatorii împotriva reclamantului. Prin urmare, avocatul a concluzionat că, în conformitate cu probatoriul de la dosarul cauzei, nu exista niciun indiciu din care să rezulte că reclamantul a comis infracțiunile de care era acuzat.

15. După ascultarea concluziilor orale ale avocatului apărării și ale procurorului, instanța a dispus arestarea preventivă a reclamantului pentru 29 de zile. Instanța a constatat că exista o puternică suspiciune că reclamantul a comis infracțiunile descrise în propunerea de arestare preventivă și că acesta a fost implicat în

activități de crimă organizată în legătură cu jocuri ilegale de noroc.

16. La 9 decembrie 2004, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins ca nefondat recursul reclamantului împotriva hotărârii din 3 decembrie 2004. Instanța supremă a confirmat, pe baza aceluiași considerente, hotărârea primei instanțe.

17. La 27 aprilie 2010, Tribunalul Argeș l-a condamnat pe reclamant la cinci ani de închisoare pentru săvârșirea infracțiunilor de care era acuzat.

18. Reclamantul a formulat apel. În conformitate cu ultimele informații furnizate de părți, procesul împotriva reclamantului este în continuare pendinte în fața instanțelor interne.

II. Dreptul intern relevant

19. Dispozițiile relevante ale Legii nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, prevăd următoarele:

Art. 2

„În prezenta lege termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

a) grup infracțional organizat – grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă și acționează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni grave, pentru a obține direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material. Nu constituie grup infracțional organizat grupul format ocazional în scopul comiterii imediate a uneia sau mai multor infracțiuni și care nu are continuitate sau o structură determinată ori roluri prestabilite pentru membrii săi în cadrul grupului.

b) infracțiune gravă – infracțiunea care face parte din una dintre următoarele categorii:

[...]

10. infracțiuni privind jocurile de noroc; [...]

Art. 7

1) Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

2) Pedepsa pentru faptele prevăzute la alin. (1) nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat.

3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni grave, se aplică regulile de la concursul de infracțiuni.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 5 § 4 din Convenție

20. Întemeindu-se pe art. 6 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns că soluționarea propunerii de arestare preventivă nu a respectat principiul

contradictorialității. În această privință, reclamantul a susținut că, fără a avea deplin acces la dosarul cauzei și fără a avea cunoștință despre interceptările convorbirilor telefonice, avocatul său nu a avut posibilitatea de a-l apăra împotriva acuzațiilor de aderare la un grup infracțional organizat, șantaj și favorizarea infractorului.

21. Curtea reiterează faptul că are competența de a încadra juridic faptele unei cauze și de a examina cererile cu care a fost sesizată în temeiul unui articol diferit de cel invocat de reclamant (a se vedea *Guerra și alții împotriva Italiei*, 19 februarie 1998, pct. 44, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-I), astfel că va examina cererea în temeiul art. 5 § 4 din Convenție, care prevede că:

„Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa dacă detenția este ilegală.”

A. Cu privire la admisibilitate

22. Curtea constată că prezenta cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 a) din Convenție. În continuare, constată că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

23. Reclamantul a afirmat că, la 3 decembrie 2004, nu a avut posibilitatea de a-și susține cauza într-o manieră care să nu îl dezavantajeze în raport cu acuzarea. Acesta a susținut că, în propunerea de arestare preventivă, se făcea referire la mai multe declarații și la o transcriere a interceptărilor convorbirilor telefonice care nu se găseau la dosarul cauzei.

24. Guvernul a susținut că avocatul reclamantului a avut posibilitatea de a examina toate mijloacele de probă relevante de la dosarul cauzei. Cu privire la interceptările convorbirilor telefonice, guvernul a argumentat că nu era necesar ca acestea să fie examinate de avocat în această etapă procesuală, deoarece priveau, în principal, fondul cauzei.

2. Motivarea Curții

(a) Principii relevante

25. Curtea reiterează că, în raport cu impactul major al privării de libertate asupra drepturilor fundamentale ale persoanei în cauză, procesul desfășurat în temeiul art. 5 § 4 din Convenție trebuie să îndeplinească, în principiu și pe cât posibil în cadrul unei cercetări în curs, cerințele fundamentale ale unui proces echitabil în sensul art. 6 din Convenție [a se vedea, *inter alia*, *Schöps împotriva Germaniei*, nr. 25116/94, pct. 44, CEDO 2001-1; *Garcia Alva împotriva Germaniei*, nr. 23541/94, pct. 39, 13 februarie 2001; *Svipsta împotriva Letoniei*, nr. 66820/01, pct. 129, CEDO 2006-III (extrase)].

26. Egalitatea armelor nu este asigurată dacă avocatului îi este refuzat accesul la acele documente de la dosarul cauzei care sunt esențiale pentru a contesta în mod efectiv legalitatea arestării clientului său [a se vedea *Lamy împotriva Belgiei*, 30 martie 1989, pct. 29, seria A nr. 151, și *Nikolova împotriva Bulgariei* (MC), nr.

31195/96, pct. 58, CEDO 1999-II).

27. Curtea este conștientă de faptul că cercetările penale trebuie să se desfășoare eficient, ceea ce presupune ca o parte din informațiile adunate să fie ținute secrete pentru a se evita ca inculpații să falsifice dovezile și să împiedice înfăptuirea justiției. Totuși, în atingerea acestui scop legitim trebuie să fie respectate restricțiile esențiale impuse de respectarea dreptului la apărare. De aceea, informațiile care sunt esențiale pentru aprecierea legalității arestării preventive trebuie să fie puse în mod adecvat la dispoziția avocatului inculpatului [a se vedea *Mooren împotriva Germaniei* (MC), nr. 11364/03, pct. 124, 9 iulie 2009].

(b) Aplicarea principiilor în prezenta cauză

28. În prezenta cauză, Curtea trebuie să stabilească dacă informațiile care erau esențiale pentru aprecierea legalității arestării preventive a reclamantului au fost puse în mod adecvat la dispoziția avocatului acestuia.

29. În primul rând, Curtea reține faptul că, raportându-se la propunerea procurorului de arestare preventivă, Curtea de Apel Alba Iulia a concluzionat că exista o puternică bănuială că reclamantul a săvârșit infracțiunile de care era acuzat. Propunerea conținea doar o prezentare a faptelor astfel cum au fost stabilite de către parchet pe baza dovezilor adunate. Se făcea referire la o transcriere a interceptărilor convorbirilor telefonice, dar și la declarații date de victime, martori și alți inculpați.

30. În opinia reclamantului, dosarul pus la dispoziția sa la 3 decembrie 2004 conținea doar declarațiile celor trei coinculpați care au fost arestați împreună cu acesta, care nu conțineau nimic incriminator la adresa sa.

31. Curtea observă că parchetul a prezentat transcrierea interceptărilor convorbirilor telefonice în timpul ședinței din 3 decembrie 2004 cu recomandarea de a nu fi consultate de către apărare. Cererea reclamantului de examinare a transcrierii a fost respinsă de instanță cu motivarea că respectivele interceptări priveau doar fondul cauzei. În absența unor alte dovezi la dosarul cauzei în afară de declarațiile date de cei trei coinculpați, reiese că transcrierea interceptărilor convorbirilor telefonice juca un rol esențial în soluționarea propunerii de arestare preventivă a reclamantului de către Curtea de Apel Alba Iulia. Cu toate acestea, în timp ce procurorul și instanța aveau cunoștință despre interceptări, reclamantul și avocatul său nu cunoșteau conținutul lor exact la acea etapă procesuală.

32. Mai mult, Curtea reține faptul că cererea expresă a avocatului apărării de a avea acces și la celelalte mijloace de probă menționate în propunerea de arestare preventivă a fost ignorată de Curtea de Apel Alba Iulia, fără a da vreo explicație cu privire la absența acestora din dosarul cauzei.

33. Curtea are în vedere și faptul că refuzul de a asigura accesul avocatului reclamantului la toate documentele de la dosarul cauzei s-a întemeiat pe riscul de compromitere a cercetărilor în curs. Cu toate acestea, în atingerea acestui scop legitim trebuie să fie respectate restricțiile esențiale impuse de respectarea dreptului la apărare. În consecință, avocatul trebuie să aibă acces la acele documente de la dosarul cauzei pe baza cărora s-au întemeiat în mod esențial acuzațiile aduse reclamantului. Rezultă că reclamantul, asistat de avocat, nu a avut posibilitatea în acea etapă procesuală să conteste în mod adecvat constatările la care făceau referire procurorul și instanța, conform principiului egalității armelor.

34. Considerentele precedente sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze că procedura prin care reclamantul a urmărit să conteste legalitatea arestării sale preventive a încălcat cerințele de echitate impuse de art. 5 § 4 din

Convenție.

Prin urmare, a fost încălcat art. 5 § 4 din Convenție.

II. Cu privire la celelalte pretense încălcări ale Convenției

35. În final, reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 5 § 1 din Convenție, că urmărirea penală a fost condusă de un procuror din cadrul unui parchet care nu avea competența materială pentru categoria de infracțiuni de care era acuzat.

36. Totuși, în lumina tuturor elementelor de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea constată că acest capăt de cerere nu indică nicio aparentă încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 lit. a) și § 4 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

37. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

38. Reclamantul a pretins, cu titlu de prejudiciu material, despăgubiri de 700 lei românești (ROL) pe lună începând cu 18 octombrie 2007 până la pronunțarea hotărârii de către Curte. Cuantumul despăgubirilor reprezintă diferența dintre salariul lunar pe care reclamantul putea să-l încaseze ca ofițer de poliție și pensia lunară pe care a primit-o după ce a fost eliberat din închisoare. De asemenea, reclamantul a solicitat 1 000 000 ROL cu titlu de prejudiciu moral.

39. Guvernul a declarat că nu există nicio legătură de cauzalitate între sumele solicitate și pretinsa încălcare a art. 5 § 4 din Convenție.

40. Curtea nu constată nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și despăgubirea pretinsă pentru prejudiciul material; prin urmare, aceasta respinge această pretenție. Pe de altă parte, Curtea acordă reclamantului 3.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

41. De asemenea, reclamantul a solicitat 14 240 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor naționale și 8 000 EUR pentru cele în fața Curții.

42. Guvernul a subliniat că avocatul reclamantului era soția acestuia și că sumele cerute erau foarte ridicate.

43. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care s-a stabilit caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În prezenta cauză, ținând seama de documentele aflate în posesia sa și de criteriile sus-menționate, Curtea respinge cererea privind cheltuielile efectuate în cadrul procedurilor interne și consideră că este rezonabil

să acorde suma de 1 000 EUR pentru procedura în fața Curții.

C. Dobânzi moratorii

44 Curtea consideră necesar ca dobânzile moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive,
în unanimitate,
CURTEA:

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere privind egalitatea armelor și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;
2. hotărăște că a fost încălcat art. 5 § 4 din Convenție;
3. hotărăște:
  - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerei definitive a hotărârii în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:
    - (i) 3 000 EUR (trei mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
    - (ii) 1 000 EUR (o mie de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;
  - (b) că, de la expirarea termenului de trei luni menționat anterior și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
4. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 26 noiembrie 2013, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Josep Casadevall
Președinte

Santiago Quesada
Grefier